

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenjši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold. za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopolni naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. Opravištev, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Preselitev.

„Narodna tiskarna“

se je preselila iz Tavčarjeve hiše v Franc Kolmanovo, „v zvezdi“, tikoma gledališča, hišna štev. 25—26. Tjakaj sta se preselila tudi uredništvo in administracija „Slovenskega Naroda“.

Uzrok preselitve je samo ta, da je naše podjetje bolj v sredini mesta.

Z jugoslovanskega bojišča.

Turki iz turške Kostajnice pišejo svojemu danajskemu organu „N. Fr. Pr.“ cel protokol, ki so ga naredili z ujetim slovenskim prostovoljcem Janezom Mejčcem iz Ljubljane. On je, od Turkov izpraševan, povedal, da je po dosluženih vojaških vajah od neznane strani v Ljubljani dobil potnino do Zagreba. V Zagrebu, je dejal, sem bil zopet od neznane gospoda do Siska in od tod na Dubico poslan. Tam so me v neko krčmo poslali. Tu je prišel mlad mož s rumeno brado, dalje pravoslavni pop Opašič in še en gospod, ki ga ne poznam, ti so nam čez mejo pokazali. Črez eno uro hoje, smo našli Bošnjaka, ki nas je čakal in v gore peljal. Tam smo dobili puško z bajonetom. O polnoči nas je 52 šlo črez Uno in smo prišli v boj. Jaz sem se v borbo mešal, trikrat strelil, a ker so na levi in desni mene trije pili, umaknem

se nazaj. Turek je mahnil po mojej glavi, presekal mi klobuk in ranil glavo, tako sem v ujetstvo padel. „N. Fr. Pr.“ s tem misli, bog zna, kaj je denuncirala, če pové, da se tudi nekateri avstrijski Slovani boja zoper njene patrone Turke udeležujejo!

V Belgrad gleda sedaj vsa Evropa. Narod hoče vojno, a vevlasti pritiskajo na kneza naj mir ohrani, naj Rističa od ministerstva odpravi. V kratkem času se mora odločiti. Ako ima Ristič dovolj poguma, — Evropa je vselej priznala dovršene stvari!

Iz Cetinja poroča oficijalni „Correspondent-bureau“, da so bili Turki 27. septembra zopet tepeni pri Osredici, pri Prijedoru in ob Uni.

Iz Dubice se „Obzorn“ brzojavlja, da je bil po noči od 28. do 29. septembra krvav boj pri Komencu. Vstaši so zmagali šli v planino Pastirevo, zapustivši polno mrtvih Turkov.

Turčija se oborožuje strašno živo in vedno novih čet pošilja na srbsko mejo, v Bosno in Hercegovino. — Derviš-paši bode poveljništvo v Hercegovini vzeto. V teku 14 dnij bode Turčija novih 10. do 15.000 mož poslala na sever — poroča iz Carigrada „Pol. Corr.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. oktobra.

V Gradci, mesto, katero je mej vsemi avstrijskimi mesti najbolj „nemško“ ali po-

prusijaneno, ne zdi se odločilnim krogom avtonomna policija dovoljna, nego iz Dunaja je prišel ukaz, naj se snuje državna policajna direkcija. Škandali, ki so jih Gradčani delali don Alfonzu, so največ krivi, da se jim odjemlje kos avtonomije.

Na Češkem je tudi svobodomiseln ali tako zvana mladočeška stranka svoje kandidate za volitve v državni zbor postavila, a le v onih krajih, kjer se nij bati, da bi iz dvojnih narodno-čeških kandidatov imel vladni ali nemški kandidat dobiček. Kandidati so sledeči: Za Karlin dr. Trojan, za Smihovo dr. Robert Nittinger, za Příbram dr. Karel Chodounsky, za Mlada Boleslav Juc. Vincenc Vávra, za Roudnice dr. Karel Sladkovsky, za Kraljev Gradec Karel Tuma, za Rychnov med. dr. Edvard Grégr, za Chrudim Václav Pour, za Časlav dr. Antonin Čížek, za Sedlčany Edvard Černický, za Pisek Emanuel Tonner, za Pízen Karel Potuček. Za mesta in trge: za Slane dr. Julius Grégr, za Příbram med. dr. J. B. Jaromir Pichl, za Kolín dr. Josip Kaulfus, za Jičín dr. Viljem Švela, za Kraljev Gradec Juc. Arnošt Hnízdo, za Časlav dr. Maks Willner, za Pardubice Juc. Jan. Kratochvíle, za Tabor dr. Jan Strakaty, za Pisek dr. Václav Klíma.

Vnemi države.

Francoski minister Buffet je odpotoval, da se izogne interpelacijam permanentne komisije. — Pravijo, da ga MacMahon misli odpustiti in z Dufaurem na čelu ministerstva vladati, kar bi bilo v interesu republike le želeči.

Nemci gori v „rajhu“ se iz polnega uzroka boje Francozov, da bi se ti enkrat ne maščevali zaradi brezobzirnosti, s katero je hotel Bismark po Sedanu Francosko za vselej potreti. Zatorej si prizadevajo Francoze kako koli potolažiti in vsako malo znamenje večje strpljivosti na Francoskem jim je ljubo. Te dni je izšla v Berlinu brošura z naslovom „po vojni“. Pisatelj mora biti po misli „N. fr. Pr.“ Bismarkov prijatelj.

Listek.

Marjeta.

(Izvirna povest.)

(Dalje.)

Starec odpre oči in mirno reče: „Marjeta — jeli?“

„I kaj pa počneš tu? Glej, ti si strašno opečen. Moj bog, kar po kacega človeka potečem.“

„Kaj bi pomagalo, Marjeta? Ostani tu in hladnega mahú mi deni na nogo. Nijsem je mogel spraviti pod zemljo. Prst še najbolj hladi. — Povej mi, če si tu s pota hodila gor, ali še gori kje?“

Dekla ne odgovori ničesar, le joka, poklada mah in prst njemu na opečenine in obviya jih z ruto.

„To je velika škoda za Jameca, je-li?“ meni mož.

„Ne, ne, kako je to vendar prigodilo se ti, Grega?“

„To-le? Neroden sem bil, Marjeta, in tako je pri delu goreča veja pala na mé. Najprej sem mislil, da moram kar vpiti od bolečine. Vročina in mraz sta mi spreletavala po celem životu. Tudi sem uže mislil, da moram zgoreti tú, ko nijsem mogel od tod; pa prišel je dež, pogasil je ogenj, in tudi moje bolečine je ohladil. Marjeta, ta dež je pač dober bil, drugač bi bilo konec celega gozda, vasi in vsega.“

„Roko mi vendar daj, Grega, da te vzdignem in peljem domov.“

„Ne, pusti mi tú notri roko, to tako hladi — malo preveč sem si osmodil jo.“

„Ali tako moraš umreti tú, Grega!“

„Meniš? — O ne, zavoljo kaj tacega še ne umrje človek. Vidiš, drugač sem še trden. Veseli me tudi, da si ti prišla, Marjeta. Nobenega človeka na svetu nemam raji, kakor tebe. Ali sedaj — denes še le prav izpoznavam, kako je prav, da se nijsva vzela. Ako bi se bilo to zgodilo, bila bi ti sedaj beračica. — O pusti me, tako me

peče v prsih. — Marjeta, ko bi pa vendar moral umreti! — Oče, ko bi sedaj umrl, slabo bi bilo za naju oba. Glej, po sedaj ti hočem služiti deset, dvajset let, dokler živim, in ne solda mi ne daj, tudi tako bodem priden. Po dnevi in po noči bom delal, in ob nedeljah pojdem prosit pred cerkvena vrata, da tudi živeža ti ne bo treba, dajati mi. Mož beseda, oče!“

„O pomagaj, sveta pomagalka! Grega, saj očeta nij tú?“

„Ne? Ali gori pa vendar uže spet. Moj bog, le peče me tako. Zato, ko ležim tako neumno tú-le. Pomagaj mi, Marjeta, po konci, oh, da tako slab, slab sem denes.“

Marjeta ga privzdigne nekoliko in na tihem moli k materi božjej na Brezjih, da bi še kdo prišel in jej pomagat v tej sili.

„Ali sem ti to drugo povedal uže, Marjeta? Še ne? Moram pa takoj. Toda obljuditi mi moraš, da nikomur ne poveš, dokler bom živ. Če pride, da moram denes ali jutri umreti, in to je lahko, ker mi speče-

On hoče Francoze potolažiti s tem, da pri-
poveduje in se baha, kako da nij nemški
narod čisto nič šovinističen. Ali njegova pi-
sava sama nekoliko protivno dokazuje.

Dopisi.

Iz ljubljanske okolice 27.
sept. [Izv. dop.*] Uže čestokrat se je v raznih
listih želja izraževala, napraviti mir mej slo-
venskimi strankami. Njena glasila jela so
v dosego blazega namena nekaj časa ogi-
bati se razdraženost krvi prouzročujoče po-
lemike. — Pravi rodoljub je pozdravljal z
veseljem objektivno pisanje, katero se je slo-
vensko časnikarstvo polastilo, misleč, to je
uvod boljše dobe narodnega življenja. — Ali
„Slovenec“ meni, da zarja boljše bodočnosti
še nij zasijala. Razmere kakoršne so še,
nas uveravajo o primanjkanji resne volje k
pomirjenju; stranke si še vedno protivni sto-
jiti nasproti, gledati ostro pazljivo oči v oči,
držeče z desnico roč v nožnice vtaknenega
meča nesloge, še vedno pripravljeni borbo
nadaljevati v samo veselje naših vzajemnih
sovražnikov, kateri nam naš narodni pogin
privoščijo in želé.

V ožigled nam preteče nevarnosti, po-
godili so se baje goriški Slovenci, kar mora
vsakatega pravega domoljuba z veseljem
navdajati. — Ni-li res tužno čuti, ki se pri
volitvah v občinske zastope še vedno pre-
zirajo zmožni marljivi slovenski možje, ka-
teri imajo splošno zaupanje — in se prote-
žirajo oskosrčni sebičnejši, čestilakomneži
in njihovi sateliti, kojim je blagor srenjčanov
in slovenske narodnosti deveta briga. Kmet
še vedno po starodavnej šegi svoje polje ob-
deluje. Toliko ne pridela, da bi se skromno
preživeti mogel. V krajnih šolskih svetih
sede ničevdeži, poduku protivni ljudje v
veliko kvar šolstva. Naši fantje še vedno
divjajo, pretepajo se mej soboj, da celo mirne
popotnike nadlegujejo — ker nedolžnih dušo
krepečih zabav niti ne poznajo. — In vse
to gorje mnogokje iz jedinega razloga, ker
si po deželi marsikje prosviteltstvo posvetno
in duhovensko v laséh leži, ker naša za-
vožena pravarska politika tako hoče imeti.

* Mi smo o tej reči uže včeraj svojo besedo
govorili, vendar odstopimo i temu dopisu besedo.
Uredn.

nina k srcu vleče, potlej smeš uže povedati
denes ali jutri; in če pa še živim, moraš
vedno nositi skrivnost, če ne me zapró in
potem še celó ničesar zboljšati ne morem.
— Daj mi sedaj mahú na čelo in na rane
tú-le, da morem v miru misliti in govoriti.
Tako. In sedaj se tudi vstrašiti ne smeš,
Marjeta; in najprej mi moraš še obljubiti,
da mi verjameš, da nijsem hudoben človek:
pa verjeti mi ne bodeš hotela, Marjeta, da
jaz sem zažgal gozd!

„Ježeš Marija! — Grega!“ vsklikne
Marjeta, pokrije obraz s predpasnikom in
trepeta.

„Kaj pak, saj to sem si mislil, vè babe
ste vse take, da vsako reč brž trobite v
svet. Saj sem tudi jaz hotel to, ko je go-
relo, pa kaj bi bilo pomagalo? Moraš ven-
dar misliti si, da na sveti nij samo hudobe,
da je tudi nesreča, in ta je sedaj tudi pri-
godila se meni. — V soboto po večernicah
sem šel tjekaj v vas k litanijam, da sem
molil za dež — saj to veš. Pa za tacega,

Slovenca, kateremu je blagost svojih
rojakov, blagost ljudstva, resnica a ne šala,
navdaja tuga, katere breme ne more dalje
prenašati.

Se-li ne bomo enako vrlim Goričanom
usmilili mile nam slovenske domovine, katero
črv nesloge uže dalje časa razjeda, — podali
si roke v popolno istinito narodno spravo;
hočemo li še dalje življenje si greniti? Ni-
kakor ne, doba, v kojoj živimo, je preresna,
da bi narodnosti škodljiv razpor nadaljevali!

Torej edinost in sloga bodite nam pra-
por, pod kojim hočemo napade vzajemnih
dušmaninov srčno odbijati, — jedinstvo in
sloga boditi nam neupogibljiv temelj dušev-
nega poslopja, katerega hočemo sezidati v
ponos sedanje generacije, v občudovanje na-
ših potomcev.

Na Goriškem imajo tiste šolske postave,
kakor pri nas; kakor se je tam našel „mo-
dus vivendi“, sporazumljenje, tako se more
in se hoče tudi pri nas najti. — Nove šol-
ske postave v narodnem, pravem krščan-
skem duhu vporabljene morejo le blagodejno
vplivati; poprijmimo se z svemi rokami nam
dovoljene šolske samouprave, dobri nasledki
nikakor ne izostanejo.

Pošten rodoljub ne bode zahteval, da bi
stanovi bili jeden družemu hlapčevsko
podrejeni, temveč bode želel, da se indi-
vidui različnih stanov spoštujejo, ljubijo in
vsestransko podpirajo, da postane omika
vzajemno blago vseh stanov, revnega pripro-
stega kmetiča, kakor bogatega duhovitega
tržana ali mestjana.

Da se prične racionalno delovanje na
opuščenem narodnem polji v duševnem kot
materijalnem obziru, treba je neopravičenem
natolcevanju slovo dati, treba je, da se
naši prvaki pomirijo, mejusobno pogodijo,
osebne nesporazume in predsodke, ako se še
niso polegla, podredijo svetej reči, za kojoj
se borimo.

Požurite se torej, ne izgublajte in ne
zapravljajte dalje druzega zlatega časa. Na-
rodi orjaško korakajo naprej, zakaj bi mo-
ral naš narod zaostajati? Naša zgodovina
naj svoj čas vaše imena v svoje predale za-
piše s pismeni zlatimi!

In ko se vrne dobrodejni mir in sloga
zopet k nam, skrbimo dalje, da se tudi pri
nas slično na Goriškem število političnih

ko sem jaz, je uže daleč tjekaj, in nazaj
gredé sem na enkrat postal tako truden
ravno v sredi gozda — saj veš, Marjeta,
človek je star — žito je bilo tudi tako teško
nositi celi božji dan. Pa sem malo vsedel
se tja na neki kamen in si mislil: kako
dober bi sedaj-le bil kosce kruha. Ko ne-
maš pa kruha, Grega, zasmodiš si pa pi-
pico, to pa tudi lakoto vzame. Izvlečem
žveplenke iz žepa, pa vlažne so bile od
pôta, vžigale so se, pa zopet koj ugasnile,
goreti mi nobena nij hotela. Pa si zgrabim
malo mahú in praprotja, ki je ležalo okrog,
in potlej je bilo. Da, menim, bilo je, in
tako nekako je to moralo biti, kar ne vem
ti uže prav. Pa sem posedel še enmalo tam,
zadremal enmalo. Ko se prebudim, gorí,
vse gorí, mah, cvekovje, vse, in po bližnjih
deblih je splezal gor ogenj in skakal po
vejah, kakor ptiči skačejo. Ježeš Marija!
mislim, sedaj je pa gozd v ognji! Teptam
po ognji in teptam, maham s klobukom in
palico, hočem na drevje gasit, podušit z ro-

listov zniža ne le v prospeh narodnega čas-
nikarstva, nego i v znižanje preobitega „na-
rodnega davka“. Narod naš je ubog, ostale
novce bi znali bolje porabiti!

Da se res na bolje spremeni, pomози
bog in sreča junaka!

Iz Trsta 28. sept. [Izv. dop.] (Trža-
ški škof Dobrila). Predvčeranjem je bil po-
reški škof g. Jurij Dobrila v stolni cerkvi
st. Justa za tržaškega škofa inštaliran.
Bilo je okolu devete ure, ko je s cerkvenimi
zastavami šlo višje duhovenstvo v škofovo
palačo po njega, potem ga spremilo v cer-
kev starega sv. Antona, kjer so bile cer-
kvene ceremonije. Po končanem duhovnem
opravilu začel se je sprovod iz cerkve po
prvih ulicah mesta pomikati. Zastopane so
bila vsa religiozna društva s svojimi za-
stavami potem duhovenstvo in za njim
c. kr. namestnik z mestnim županom, me-
stni zbor in vse višje korporacije. Mestna
magistratova palača je bila po oknih z lepimi
tepihi pogrnjena, in je mestna zastava vibrala.
Sprovod je šel skozi palačo po bližnji ulici
v stolno cerkev, kjer je bilo veliko duhovsko
opravilo. Novi škof je celebriral veliko mašo.

Ker ravno v tržaškem škofu govorim,
hočem čitateljem iz zgodovine škofije trža-
ške dve reči objaviti, kolikor mi je brez vi-
rov možno. Stolna cerkev st. Justa je bila
gotovo prej ustanovljena, kot patriarhat v
Ogleju ali škofijstvo v Gorici, ter je ena naj-
starejših cerkva rimljanske dobe, ne more se
prav določiti starost. Ali zgodovina nam
kaže, da je leta 524, škofoval škof Frugifer
v Trstu. Leta 788 pod kraljestvom Ježefom
II. velikega spomina v političnih rečeh bilo
je preneseno škofijstvo v Gradiško; leta
1791 je zopet bilo obnovljeno škofijstvo v
Trstu, ko je tri leta brez škofa bilo. Jurij
Dobrila je po kronologiji uže ta 83. škof
tržaški. K tej škofiji so nekaj pripadale
škofije v Istriji Pedena in Emorja zdaj Novi
grad ali Cittanuove. Leta 1831 je bila zdru-
žena s škofijo v Kopru, stara tako kot trža-
ška od leta 524, v katerem letu je bil sv.
Nasario prvi škof Koperski, katerega ima
zdaj mesto Koper za svojega mestnega svet-
nika in patrona. Akoravno ima koperska
stolna cerkev obširno zgodovino, vendar se
od leta 1776 ne šteje več ko 48 škofov. Po
tem kakor število dušnih pastirjev kaže, je

kami in s prsmi, pa padem nazaj na tla
in toliko, da sam ne zgorim. To utegne
huda nesreča biti mislim si še, tečem do-
mov, kar morem, in probudim ljudi . . . pa,
saj to veš uže, Marjeta. — Da bi vsaj zo-
pet malo deževalo še, tú — tú notri-le tako
hudo peče, in tega pogasiti živa duša ne
more.

„A sedaj pojdem, Grega in pokličem
očeta, naj takoj po zdravnika gredó.“

„Nečem, če mi pa kaplana pohličeš, pa
je prav. Táčas podremljem tú-le, pa naglo
mi pridi, Marjeta!“

„Na to steče dekla od tod in teče,
kar more, proti domu pa misli si potoma:
„Križani bog, sedaj je pa ta gozd zažgal!“

Ko pribiti k Jamcu, zavpije v eni sapi
in pravi: „Oče, prosim vas za sveto božjo
voljo, naprezite brž k fajmoštru in k doh-
tarju, ondi v gozoi fleži Grega, vès se je
opekel!“

Mož napne ušesa. „Opekel se je? Kaj
pa bedak k ognju tišči? No zaradi mene

bila stolica prazna noter do dobe škofa gosp. Ravnikarja leta 1831, ka se je združila s tržaško škofijo, katero je zavzemal nepozabljeni škof Legat in zdaj g. Dobrila.

Njih veličanstvo cesar je Dobrilo imenoval uže leta 1857 za škofa Poreškega in Pulja, ker je ravno 13. dan tega meseca prevzel stolico v Poreču 16. junija škofije v Pulji.

Tekoče leto 29. junija pa ga je cesar imenoval za škofa v Trstu in Kopra, in želimo možu dolgo pastirjevanje, ka ravno v Trstu nij dosta dobrih „ovac“. Z veseljem pozdravljamo Slova ni tržaški nastop vrlega duševnega pastirja, kateri je tudi Slovan, in od katerega pričakujemo dosta dobrega na duševnem in materijalnem narodnem polji.

Iz Škofje luke 29. sept. [Izv. dop.] Vendar zopet nekaj življenja v našem mesticu. Naša čitalnica, ki je bi imela v prvi vrsti skrbeti za razne zabave, spala je do zadnjega časa spanje pravičnega. A ravno v tem času, ko je bivalo tu nekoliko tujcev, bi smela ona v prvi vrsti pokazati, da je ona središče narodnega gibanja, središče društvenega življenja v Loki. Ker se od njene strani takrat nij nič storilo, osnovala se je veselica v gostilni g. G. Kaj nas je zveselilo, ko se je potem 2. t.m. osnovala v čitalnici tudi enaka veselica. Bila je tombola z lepimi dobitki, pele so se domoljubne pesni in končno so se vrtili naši mladi gospodje in krasni spol pisane Loke po čitalniški dvorani. Bil je jako lep večer in razšli smo se z željo, da bi čitalnica razveseljevala večkrat z enakimi večeri loško občinstvo.

Naša želja se je kmalu izpolnila. Glas upora hercegovinskega je prišel enkrat tudi do loških ušes. Napravila je loška čitalnica 26. t. m. tombolo, koje dobiček je namenjen sirotam pribeglim na avstrijske tla. Na bralo se je 47 gold. Obžalovati je bilo le to, da nihče nij izpregovoril in razjasnil nekoliko položaj naših bratov, ker je bilo nas navzočih vendar nekaj tudi takih, kateri nijso popolnoma informirani o reči. Po igri plesa ravno nij bilo napovedanega, pa skočne Ločanke so se hotele vendar le zasukati; pa bilo je žalibože premalo plesalcev še manj igralcev.

Tujci so zapustili Loko, in se preselili iz severa v južne kraje. „Lalb. Zeitg.“ uže napoveduje za prihodnjo sezono dobro po-

strežbo in veselice, katere bo osnovala loška inteligenca v čast tistim, ki so priromali iz tujih dežel, gledat, kako se Ločani pripravljajo sedaj, ko nekaj za gnile pol smojke. Sprejmemo jih pa le zmirom z veseljem, baš sedaj, kajti prostora je dovolj.

Iz Mokronoga 29. sept. [Izv. dop.] Naj izvedo čitatelji „Sl. Naroda“ nekaj črtic od tukajšnjega župana g. A. Pismachta, krojača i krčmarja. — Uže davnaj je proč termin njegovega županovanja, volitve pa ne razpiše, akoravno je uže dolgo časa, kar si je volilne liste naročil. Mar mu res ne dovoli mati županja tega storiti, kakor je sploh govorica, kali?

Da boste razvedeli boljše njegovo naturo napisal bom nekaj njegovih izjav. „Jaz bom razpisal volitev, kadar bom jaz hotel. Če hočem jutro, čez en mesec, ali pa čez eno leto. Dalje: Jaz bom vse iz rok dejal, kaj se bom mučil — to nij nič županovati. Pri drugej priložni pa je pobožno vskliknil: Jaz mislim, da bo odbor po mojej volji izvoljen — potem pa ostanem še župan. Kakovšna zmes je to! Sito ga je skoro vse; odborniki sami so razljuteni nanj, posebne zaradi tega, ker o njegovi nenavzočnosti županja podpisuje mesto svetovalcev. Ali nij to čudno. Nij posebna čast za trg, da je predstojnik tako čuden mož. Končno še to: Nek mož je šel skozi Mokronog na semenj. Mudilo se mu je konje je malo pognal in mladega goloba povozil. Župan spusti za njim dva briča in ta dva ga tirata nazaj, mož je bil obsojen na dva gold. kazni, je to prav? Kdo bo de ubogemu možu povrnil zamudo na semenji? — Kaj bo on pripovedoval o Mokronogu? Zadnji čas in želja vseh je, da se razpiše volitev. Morda bo sl. deželni odbor kaj o priiliki storil.

Domače stvari.

— (Iz Krškega) 1. oktobra. (Telegram „Slov. Narodu.“) Denes je za župana v Krškem izvoljen narodni državni polanec g. Viljem Pfeifer z 20 glasovi proti 4. Živel novi odbor, živel narodni župan!

— (Imenovanje.) Za Ljubljano je imenovan za c. kr. sodskega adjunkta gosp. Karel vitez v. Strabl, sin bivšega deželnega svetovalca tukaj. — Imenovanec nij

niti jedno leto prebil od avskultantovstva. Poleg njega so kompetirali adjunkti, ki imajo vse kvalifikacije in služijo uže po več let na deželi.

— (Celovška čitalnica.) V krogu vrlih rodoljubov, ki so si v novo roke podeli, je prelepo dozorela misel novega in živahnega probujenja našega narodnega ognjišča. V to svrbo bode v sredo 6. oktobra t. l. (pričetek ob 8. uri zvečer) v novih prostorih Sandwirthove gostilne, I. nadstropje občni zbor. Na dnevnem redu: poročilo starega odbora, volitev novega odbora. Po zborovanji bode v slavljenje novo osnovane čitalnice, veselica z godbo (Streich-Septett) in petjem. Odbor in začasni odsek se nadeja od strani udov obilne udeležitve. Ob euem se vabijo k veselici čest. družine p. n. gospodov soudov.

— (Iz Rima) piše g. kaplan Zupančič „Danici“ 28. septembra: Sporočim Vam, da denes o poli ene, ko je ravno krog velikan-ske Petrove cerkve treskalo in so bliski trgali oblake mah na mah in je dežnica z vatikanskih stréh v potokih lila, imela sva s tovarišem avdijencijo pri sv. Očetu. Bilo nas je v prvi sobani sprejetih trinajst, devet duhovnov in štirje posvetni; po mostovžih in sobanah, koder so šli sv. Oče, spremljani od par kardinalov in še mnogih drugih svojih višjih, bilo je razpostavljenih še mnogo drugih deputacij. Zdeli so se mi sv. Oče za njih leta še zelo čvrsti in popolnem zdravi. Same noga jih boli, in zato so tudi imeli palčico v roki, na katero so se po nekoliko opirali.

Poslano.

A. F. V št. 220. „Slov. Nar.“ najde se izvirni dopis iz Vrhlike, v katerem dopisnik tudi mene napada, — da torej sebe pred svetom opravičim — naj sledi tu nekoliko odgovor na omenjeni dopis:

Da nijsem prišel h konecletnemu šolskemu izpraševanju 30. p. m. — je ta uzrok — ker še za gotovo vedel nijsem, — ali bode izpraševanje ali ne? — kajti nijsem dobil ne ustnega ne pismenega naznanila in povabila, česar je pa vendar sedanj čas treba, — ko se zdaj konecletna izpraševanja nič več postavno ne zahtevajo.

Otroci pri izpraševanju krščanskega nauka pa le zato nijso zadostili, ker so imeli ne- navadnega izpraševalca g. župana pred so-

lehko greš v vas, nij mi za eno uro ali dve, ali vpreči pak ne morem, konj je na paši.“

Na to izvleče Jamec kamen in gobo ter si okreše ognja. S pipo mej zobmi povpraša razbegano dekle: „Kje pa leži?“

Ta ihteča v predpasnik odvrne: „Tam, kjer je ogenj nehal.“ Potem si obriše oči pa hiti v vas.

V vasi je bila še velika zmešnjava. Omare, skrinje in drugo orodje je stalo še pod milim nebesom, in ljudje so sem ter tja hodili mej rečmi, pogovarjali se glasno in naglo mej sabó, in posmejavali so se. Sedaj zopet pospravijo reči, ker požarne nevarnosti nij več.

Ko zdravnik in kaplan v koretlju hitita skozi gozd in Marjeta se svetilnico pred njima, pride jim, Jera, Marjetina družabnica v službi, na proti. Iskala je ponesrečenca, pa ga ne našla; za to je pridružila se tem trem ljudem. Ko so nekaj časa hodili uže skozi visoki, temni gozd in

sedaj prispeli na plano, kjer je goreti začelo, obstoji tam Marjeta, hoteč svoje družabnici dati svetilnico, pa brž še trše stisne kljuko v roko in še nekaj korakov ide naprej.

Na enkrat stojé pred starim hlapcem. Ali bil je mrtev. Leži na obrazu in mah okolo njega je populjen.

Zdravnik preišče truplo, potem pa polglasno reče duhovnu: „Mož je veliko trpel!“ Na to moža zopet skozi gozd odideta proti vasi.

Marjeta in Jera ste dolgo klečali in molili pred mrličem. Poldansko solnce je skozi vrhe drevja sijalo doli in časi pa časi je začivkal kak ptič. Naposled dekli spletite dve veji, položite Grega na nji in nesete ga proti Jamecu.

Jamec je stal ob vratih, držal roke navskriž in kadil. Ko pridete z mrličem, ogne se nekoliko, vzame malo pipo iz ust in namigne proti steni, kjer stopnice vodijo pod strešje.

Pod stopnicami postavijo brž dva stola skupaj in mrliča polože na-nju. Potem pride gospodinja, pokrije mrliča s prtom in zraven prižge malo leščerbo. Potem gredo k obedu in vsak na svoje delo, kakor vsaki drugi dan.

Drugo jutro odpravijo se vsi na pogorišče ter zvozijo ogorela debla k ogljenici. Hlapca posekata še stoječa drevesa in jim oklestita osmojene veje. Ker Grega nij več bilo, vozil je Jamec sam. Pri tem je imel vsakoršnje misli. — Lepi gozd je sedaj posmojen, pa ne tako, da bi dal za ogle prodati se. — Jamec se ježno grize v ustne, in od same togote bi bičal konja — pa utegnili bi mu s koli vred skočiti čez strm in ubiti se.

Martinec edini sin Jamčev, prinese kosilo. „Sém pojdi, fant! zarenči oče proti njemu in ko fant pride do njega, sune ga, da mu krmulica plivkne iz lonca, tedaj pak ga suje še bolj, ker je jelo izlil.

(Dalje prih.)

boj, — da pa pri takih okoliščinah najboljši otrok bode dostikrat zmoten in molčal, — mi nij treba dokazovati, to vsak previdi, ki ima le še zdravo pamet. Komu bode otrok bolje odgovarjal? učeniku, katerega celo leto ima pred soboj in ga pozna, — ali pa ne navadnemu, kateri morebiti še ne pozna zmožnosti tega ali onega otroka in mu torej tem zmožnostim primernih vprašanj ne ve dati?

Dopisnik pravi, da se je nad sto otrok zbralo — in ravno to veliko za tako veliko faro — in še mej temi je bilo nekaj taci, ki so uže več tednov poprej šolo obiskavali opustili. Koliko more potem tak otrok znati ko je v tem času uže to in ono lahko pozabil.

Vrhnika 30. sept. 1875.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

28 let uže je aij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicne in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, siljenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolj, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicne, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicne na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbell, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih gradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v scalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsnih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalac in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalac.

Montona, Istra.

Učinki Revalesscière du Barry so izvrstni.

Ferd. Clausberger, c. kr. okr. zdravnik.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872. Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

St. 80.416. Gosp. F. V. Beneka, pravi profesor medicne na vseučilišču v Mariboru (Nemčija), piše v „Berliner Klinische Wochenschrift“ od 3. aprila 1872 to le: „Nikdar ne zabim, da je ozdravila enega mojih otrok le takozvana „Revalenta Arabica“ (Revalesscière). Dete je v 4. mesecu vedno več in več hujšalo, ter vedno bližvalo, kar vsa zdravila aijso bila v stanu odpraviti; toda Revalesscière ga je ozdravila popolnoma v 6 tednih.

St. 79.810. Gospo vdovo Klemmovo, Düsseldorf, na dolgotrajnem bolehanju glave in davljenji.

St. 64.210. Markizo de Brehan, boleha je sedem let, na nespanji, treslici na vseh udih, shujšanji in hipohondriji.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hujšanji.

St. 75.970. Gospoda Gabriela Tešnerja, slušatelja višje javne trgovinske akademije dunajske, na skoro breznaejni prsni bolečini in pretresu čutnice.

St. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici i tišanji v prsih.

St. 75.928. Barona Sigmo 10letne hramote na rokah in nogah i. t. d.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, gledé hrane.

V plehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 2 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold., — Revalesscière-Biscuiten v pušicah 4 2 gold. 50 kr. 2 4 gold. 50 kr. — Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 4 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gold., za 288 tas 20 gold., — za 576 tas 36 gold.

Prodaje: Barry du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, v Ljubljani 24. Mahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Gradcu bratje Oberanzmeyer, v Mariboru M. Moric, v Meranu J. B. Stockhaus, v Zagrebu v lekarnici usmiljenih sester, v Čerovicah pri N. Snirhu, v Oseku pri Jul. Davidu, lekarju, v Gradcu pri bratih Oberanzmeyer, v Temešvaru pri Jos. v. Papu, mestnemu lekarju, pri C. M. Jahnerju, lekarju, v Varaždinu pri lekarju dr. A. Halterju, kakor v več mestih pri dobrih lekarjih in specijalnih trgovcih, tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetjih (234)

Umrli v Ljubljani

od 24. do 30. sept.:

Marija Črnologar, kramarica, 57 l., vsled slabosti. — Janez Zajec, dete tesarja, 1 mes., na griži. — Janez Košak, 29 l., dninar, v bolnišnici vsled ranjenja. — Maksim. Petaver, dete urarja, 19 dnij, vsled slabosti. — Marija Strukej, dete zidarja, 2 l., vsled sušice. — Josip Koprivec, 36 l., v bolnišnici, na vodenici. — Miklavž Šemerlj, 70 l., inženir, vsled starosti. — Jakob Babšek, 1 l., dete delavca, na sušici. — Rozalija Huzarovec, 65 l., za mrtvoudom. — Josip Podkrajšek, privatni učitelj, 68 l., na prsnej vodenici. — Jakob Plehan, bivši hišni posestnik, 71 l., vsled slabosti. — Anton Novak, bivši hišni posestnik, 61 l., na pljučnici. — Šim. Herman, 68 l., na srčnici. — Andrej Novak, 42 l., vsled kronične pljučnice. — Mat. Reger recte Görger, 64 l., v prisilni delavnici, vsled starosti. — Magdalena Rankel, 62 l., v bolnišnici, vsled slabosti.

Dunajska borza 1. oktobra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	69	gld.	80	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	73	"	50	"
1860 drž. posojilo	111	"	50	"
Akcije narodne banke	917	"	—	"
Kreditne akcije	208	"	50	"
London	111	"	95	"
Napol.	8	"	93	"
C. k. cekini	5	"	34	"
Srebro	101	"	45	"

Podučiteljska služba

na ljudske šoli na Vranjskem z dohodki III. razreda in prostim stanovanjem se razpisuje.

Prositelji imajo svoje prošnje pōtem predstavljene šolske gospodske do konca meseca oktobra t. l. vposlati krajnemu šolskemu svetu na Vranjskem.

Okrajni šolski svet Vranjski,

21. septembra 1875.

(321—2)

Predsednik: Haas l. r.

Zahvala in priporočilo.

Udano podpisani usoja si p. n. cenjenemu občinstvu naznaniti, da je popustil najemo restavracijskih prostorov na „Podrožnikom“ in prevzame od jutri naprej ono v mikalnaj

švicarskeji hiši

pod Tivolijem. Podpisani zahvaljuje se za prijazno obiskovanje na „Podrožnikom“ in priporoča svoje novo podvzetje prav živemu in obilnemu oziranju.

S spoštovanjem

(329)

Janez Eder.

Lekarna Piccoli.

„K angelju“
v Ljubljani.

Aparati za samo-briganje,
pasovi za počene, uretralne in
matenične brizgje.

Menoti-Pastilje (ki so na dunajske svetovne izložbi 1873 dobile darilo). Te pastilje čudovito delajo proti prehlajenju in krču, kakor proti kašlju, jetiki, ki se še 2 začenja, proti hripi, boleznim na pljučih in v grlu, in proti vsakovrstnem kašlju, tudi kroničnem. Škatljica velja 75 kr.

Neizmotljivo sredstvo zoper mrzlico.

Učinek tega leka je dokazana istina in vsaki bolnik, ki je lek uže poskusil sam na sebi, se bode radostno prepričal, da je najmočnejše in zanesljivejše sredstvo do sedaj znanih zoper ponavljajočo se mrzlico. 1 steklenica 80 kr.

Pravi sajdlincev pulver. Nareja se z čisto kemičnih tvarin. 1 škatlja 80 kr., 1 tucat škatelj 6 gold. 60 kr.

Pravo vinsko žganje z soljo, v pomoč bolehnemu človestvu, pri vseh notranjih in vnanjih prisadih, zoper večino boleznij, posebno za vsakovrstne rane itd. 1 steklenica 40 kr.

Rajževi pulver. Izključljivo iz vegetabilnih tvarin, posebno zdrav za kožo, katerej podeli izvorno brhkost in čvrstost, kar se nahaja le pri mladini. 1 paket 10 kr., 1 škatlja 40 kr.

Ribje olje, pošiljano na ravnost iz mesta Bergen na Norveškem, brezkusno in ne slabodišeče, 1 originalna steklenica 80 kr.

Sok iz Tamarinde. Po mrzlih sredstvih iztlačen. Učinkuje znamenito krepilno in olajšajoče. 1 steklenica 40 kr. (132—114)

Naročila se izvršujejo vlačajočoj se pošto proti poštnemu povzetju.

Národna tiskarna

v Ljubljani

se priporoča

za izvršitev vseh tiskarskih del

v lieni obliki in po najnižji ceni, posebno:

1000 poštnih voznih listov	5	gld.	—	kr.
vsakih 1000 več	3	"	20	"
1000 voznih listov za železnice s firmo in železniškim kolekom	7	"	50	"
2000	13	"	50	"
1000 za brzovoznino s firmo in železniškim kolekom	9	"	—	"
2000	16	"	50	"
1000 zavitkov (Couverts) v kvart s firmo	4	"	—	"
1000 " v oktav "	3	"	80	"

Zaloga tiskanih formularov

za c. kr. sodnije, občinske urade, okrajne zastope, šole, cerkve in cerkvene urade, advokate in notarje, pobotnice za mesečne plače i. t. d.

Lastnina in isk „Národne tiskarne“.

Izaatelj in urednik Josip Jurčič.